

F.t.l. om køb på kredit

været bestemmende for køberen. Selv om den nævnte uoverensstemmelse som oftest vil bero på regnefejl eller ukyndighed, er det dog rimeligt at reagere civilretligt, da den i høj grad kan have været bestemmende for køberen, for hvem fejls årsag i det hele må være uvedkommende. Det er imidlertid klart, at der kan være tilfælde, hvor uoverensstemmelsen er af åbenbart uvæsentlig betydning. I sådanne tilfælde følger det af stk. 3, at kreditor kan kræve de faktiske kreditomkostninger betalt.

Kan det på grundlag af de i øvrigt foreliggende oplysninger konstateres, at kreditomkostningerne er blevet angivet for højt både som beløb og som en effektiv årlig rente, følger det af almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper, at køberen kun skal betale de kreditomkostninger, som en korrekt udregning fører til.

Til stk. 3.

Kan kreditor godtgøre, at køberen på tidspunktet for køkets indgåelse har haft et forsvarligt grundlag for at kunne bedømme kreditomkostningerne, gælder reglerne i stk. 1 og 2 ikke. En tilsvarende bestemmelse er medtaget i betænkningssudkastet som § 38, stk. 2, omtalt i betænkningen s. 113-114. Baggrunden for bestemmelsen er at give mulighed for at se bort fra manglende eller urigtige oplysninger om kreditomkostningerne, såfremt det under alle omstændigheder har været åbenbart for køberen ved aftalens indgåelse, hvad han skulle betale i kreditomkostninger. Det er dog hensigten med de foreslåede bestemmelser, at manglende eller urigtige oplysninger om kreditomkostningerne som altovervejende hovedregel skal bedømmes efter stk. 1 eller stk. 2.

Til stk. 4.

Bestemmelsen, som med en redaktionel ændring svarer til § 38, stk. 3, i betænkningssudkastet, jfr. betænkningen s. 114, indebærer, at køberen uanset en eventuel formindskelse af restgælden skal fortsætte med at betale de i købekontrakten angivne ydelser til de i kontrakten angivne tidspunkter og med de dér angivne størrelser. Da restgælden imidlertid er formindsket, medfører dette, at kreditten afvikles hurtigere end forudsat i kontrakten. En tilsvarende afkortningsregel findes i § 11.

Til § 20

Bestemmelsen, som kun vedrører forbrugerkøb, fastslår, at en forhåndsaftale om værneting ikke er bindende for køberen. Bestemmelsen svarer med

en redaktionel ændring til § 39, stk. 3, i betænkningssudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 116-117.

Danmark har i 1978 undertegnet en konvention mellem EF's medlemslande om »retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager« (EFT 30.10.1978, L 304). Konventionen indeholder i afdeling 4 særlige bestemmelser om »kompetence i sager om forbrugerkontrakter«. I forbindelse med gennemførelsen heraf må det antages, at der vil blive givet nærmere regler om værneting for tvister i forbrugersager, som i alle sådanne sager afskærer adgangen til på forhånd at indgå værnetingsaftaler. Endvidere har retsplejerådet i betænkning nr. 886/79 om behandling af sager af mindre værdi ved domstolene bl. a. stillet forslag om, at forudgående aftaler om værneting ikke er bindende for sagsøgte i forbrugersager.

Til § 41

Bestemmelsen, som svarer til § 41 i betænkningssudkastet, giver adgang til at pålægge bødestraf for enkelte, nærmere angivne overtrædelser af loven.

Stk. 1 vedrører overtrædelse af forbudet i § 13, stk. 2, mod at udstede visse skylddokumenter, f. eks. vekslers, i forbindelse med forbrugerkøb. Der henvises herom til betænkningen s. 118-119.

Efter stk. 2 straffes den, som gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af §§ 8 og 33 om oplysningspligt i forbrugerkøb.

Overtrædelse af oplysningspligten efter § 8 er endvidere i et vist omfang civilretligt sanktioneret i medfør af § 39. Den civilretlige sanktion efter § 39 rammer imidlertid - i modsætning til betænkningssudkastet - alene manglende eller urigtige oplysninger om kreditomkostningerne, hvorimod de oplysninger, der i øvrigt kræves efter § 8, ikke er omfattet af § 39.

Justitsministeriet har derfor overvejet, om dette burde føre til, at strafbart forhold ikke betinges af, at der er tale om en grov eller oftere gentagen overtrædelse af oplysningspligten. Man har imidlertid ikke fundet, at enkeltstående overtrædelser af oplysningspligten i almindelighed bør strafsanktioneres. Justitsministeriet har herved bl. a. lagt vægt på, at overholdelsen af oplysningspligten i et vist omfang må antages at blive påset af forbrugerombudsmanden, som i medfør af markedsføringslovens § 15, stk. 2, på eget initiativ eller på grundlag af klager eller henvendelser fra andre ved forhandling skal søge at påvirke de erhvervsdrivende